

Za nowoczesne środki komunikacji społecznej

Uwielbiamy Cię, Jezu Mistrzu, i błogostawimy Tobie, że oświeciłeś umysły ludzi, by mogli wynaleźć nowoczesne środki komunikacji społecznej. Ich zadaniem jest apostołstwo, rozpowszechnianie wiedzy, pomnażanie dóbr materialnych i podnoszenie duchowego poziomu poszczególnych ludzi i całych społeczeństw. Wszystko stworzyłeś dla nas, a my należymy do Chrystusa. Także te wynalazki niech głoszą Twoje cuda jako Stwórcy i Odkupiciela.

Panie, nie pozwól, abyśmy ulegli pokusie, lecz uwolnij nas od niebezpieczeństwa nadużywania darów, które nam dałeś z tak wielką miłością i mądrością. Kieruj odpowiedzialnymi za te środki, by posługiwali się nimi z miłością, szanując godność każdego człowieka. Niech sieją dobre ziarno i czuwają, aby nieprzyjaciel człowieka nigdy nie posiał z ich pomocą chwastu. Oświecaj wszystkich, którzy korzystają z tych środków, aby zawsze szukali źródeł wody żywej, a brzydzili się wodą skażoną.

Aby wynagrodzić za wszelkie grzechy i nadużycia popełnione przez tych, którzy źle używają nowoczesnych środków przekazu, ofiarujemy Ci owoce Mszy Świętych, które są dziś sprawowane na całym świecie. Obiecujemy zawsze korzystać z tych środków dla naszego uświęcenia i dla celów apostołskich.

Jezu Mistrzu, przez wstawiennictwo Maryi Królowej Apostołów i Świętego Pawła Apostoła, spraw, aby dzięki nowoczesnym środkom komunikacji świat poznał Cię jako Drogę, Prawdę i Życie ludzkości. Amen.

Psalm 150

Alleluja!

Chwalcie Boga w Jego świątyni,
chwalcie Go w Jego niebiańskiej twierdzy.

Chwalcie Go za Jego potężne dzieła,
chwalcie za niezmierną Jego wielkość.

Chwalcie Go dźwiękiem rogu,
chwalcie lirą i cytrą.

Chwalcie Go bębniem i tańcem,
chwalcie na strunach i flecie.

Chwalcie Go na dźwięcznych cymbałach,
chwalcie na cymbałach brzęczących.

Wszystko co żyje, niech chwali PANA.

Alleluja!

RADOŚĆ EWANGELII W KULTURZE KOMUNIKACJI

Komunikowanie się jest zachętą do dzielenia się, jest propozycją komunii. W chrześcijaństwie oznacza propozycję komunii w tajemnicy zbawienia, która zakłada radość Ewangelii. Idąc za Jezusem, Apostołowie i wierni kolejnych stuleci potrafili połączyć przesłanie Ewangelii z wyrazistymi formami ekspresji różnych kultur, tak aby wierzący przeżywali swoje doświadczenie religijne w ciągłej inkulturacji. Obecna kultura komunikacji może podążać tą samą drogą, nawet jeśli środki, z których korzysta, powstały i rozwijały się w wysoce zlaicyzowanym klimacie.

Prawda

■ *Stuchając słów św. Pawła Apostoła*

Ponad wszystkimi trudnościami i przeciwnościami, jakich Paweł doznał podczas pełnienia swojej posługi, był on w pełni świadomy, że niesie każdemu orędzie radości, które zawiera obietnicę zbawienia. Dlatego prosi wiernych, aby pielęgnowali radość, ponieważ jest ona owocem Ducha i charakterystyczną cechą królestwa Bożego.

Z Listu św. Pawła do Filipian (2, 17-19. 25-30; 3, 1)

A jeśli nawet składam z siebie ofiarę i służę na rzecz waszej wiary, cieszę się i swoją radością dzielę się z wami wszystkimi. I wy również cieszcie się i radujcie ze mną. Mam nadzieję w Panu Jezusie, że wkrótce będę mógł pośłać do was Tymoteusza, abym i ja był spokojny, wiedząc, co się u was dzieje (...) Uznałem także za konieczne pośłać do was Epafrodyta, mego brata, współpracownika i towarzysza w boju, którego przysłałście, aby zaradził moim potrzebom. Tęsknił on za wami wszystkimi i martwił się, że dowiedzieliście się o jego chorobie. Rzeczywiście bowiem zachorował tak, że był bliski śmierci. Bóg jednak zmiłował się nad nim; i nie tylko nad nim, lecz także nade mną, aby nie przygniatał mnie smutek jeden po drugim. Tym prędzej więc go posyłam, abyście znowu ucieszyli się na jego widok i abym ja też mniej się martwił. Przyjmijcie go w Panu z wielką radością i takim jak on okazujcie szacunek, gdyż był bliski śmierci, pracując dla Chrystusa, i narażał swoje życie, aby dopełnić to, czym wy nie mogliście mi usłużyć. W końcu, bracia moi, radujcie się w Panu! Nie jest mi ciężko pisać wam o tym, dla was zaś jest to pożyteczne.

■ ■ ■ **Słuchając nauczania Kościoła**

Pośród różnych warunków historycznymi i obowiązującymi koniunktur Kościół nigdy nie zrezygnował ze swojego misyjnego zaangażowania. Zawsze niósł dobrą nowinę, przekazaną człowiekowi przez Boga, który przyszedł w Chrystusie Jezusie, aby być naszym bratem i towarzyszem podróży. On w pełni może zaspokoić wszystkich nasze tęsknoty za szczęściem, skupione w radosnej perspektywie zbawienia.

Z Adhortacji apostolskiej *Evangelii gaudium* (1, 4, 5, 21, 23)

Radość Ewangelii napędza serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość. [...] Księgi Starego Testamentu ukazały radość zbawienia, która miała obfitować w czasach mesjańskich [...] Ewangelia, w której jaśnieje chwalebny Krzyż Chrystusa, zaprasza gorąco do radości. Wystarczy kilka przykładów: «Raduj się!» – tak brzmi pozdrowienie anioła skierowane do Maryi (Łk 1, 28). Nawiedzenie Elżbiety przez Maryję sprawia, że Jan poruszył się z radości w łonie swojej matki (por. Łk 1, 41). W swoim hymnie Maryja głosi: «raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy» (Łk 1, 47). [...] Sam Jezus «rozradował się [...] w Duchu Świętym» (Łk 10, 21). Jego orędzie jest źródłem radości: «To wam powiedziałem, aby radość moja w was była i aby radość wasza była pełna» (J 15, 11). [...]

Radość Ewangelii, wypełniająca życie wspólnoty uczniów, jest radością misyjną. Doświadcza jej siedemdziesięciu dwóch uczniów powracających z misji, pełnych radości (por. Łk 10, 17). Przeżywa ją Jezus, radujący się w Duchu Świętym i wystawiający Ojca, ponieważ Jego objawienie dociera do ubogich i najmniejszych (por. Łk 10, 21). Doświadczają jej pełni podziwu pierwsi nawracający się, kiedy słuchają przepowiadania Apostołów, «każdy w swoim własnym języku» (por. Dz 2, 6), w dniu Pięćdziesiątnicy. Radość ta jest znakiem, że Ewangelia była głoszona i przynosi owoce. [...] Zażyłość Kościoła z Jezusem jest zażyłością „w drodze”, a komunია «w samej swej istocie przyjmuje kształt komunii misyjnej». Jest sprawą żywotną, aby Kościół, przyjmując wiernie wzór Mistrza, wychodził dzisiaj głosić Ewangelię wszystkim ludziom, w każdym miejscu, przy każdej okazji, nie zwlekając, bez niechęci i bez obaw. Radość Ewangelii jest dla całego ludu, nie może z udziału w niej wykluczać nikogo.

■ ■ ■ **Słuchając słów bł. Jakuba Alberionego**

U podstaw charyzmatycznej intuicji Księdza Alberionego leży zadanie niesienia wszystkim Ewangelii, za pomocą nowoczesnych środków przekazu, aby spełnić pragnienie Jezusa: „Przyjdźcie do mnie wszyscy”. W ten sposób ludzkość otrzymuje

nagromadzenie dóbr: uzdrowienie prawa, edukacji, literatury, prasy, obyczajów... Jest to pomoc w budowaniu społeczeństwa bardziej sprawiedliwego, skupionego we wszystkich kwestiach na dobru wspólnym, zgodnie z najgłębszymi ludzkimi aspiracjami szczęścia. Tym samym respektuje się wszystkie kategorie osób.

Z “*Abundantes divitiae gratiae suae*” (65, 70)

Rodzina Świętego Pawła charakteryzuje się szeroką otwartością na cały świat, w całym apostołstwie: studia, apostołstwo, pobożność, działanie, wydawnictwa. Wydawnictwa dla wszystkich kategorii osób; wszystkie kwestie i fakty osądzone w świetle Ewangelii; aspiracje te same, które ma Serce Jezusa we Mszy św.; w jedynym apostołstwie, jakim jest „dać poznać Jezusa Chrystusa” [por. J 17, 3], oświecać i wspierać każde apostołstwo i każde dobre dzieło, mieć w sercu wszystkich ludzi; dawać odczuć obecność Kościoła w każdym problemie: mieć ducha przystosowania i zrozumienia dla wszystkich potrzeb publicznych i prywatnych; dawać cały kult, prawo, zespolenie sprawiedliwości i miłości.

Wydawnictwa [mają być] w duchu paulińskim, wyrażonym w słowach św. Pawła, który po wskazaniu na to, co istotne: „żyć w Chrystusie” [por. 2 Tm 3, 12] i dodaje w Liście do Filipian: „W końcu, bracia, miejcie na uwadze wszystko, co jest prawdziwe, co godne czci i sprawiedliwe, co czyste, miłe i szlachetne, wszystko, co jest cnotą i zasługuje na pochwałę”.

Droga

Podążając śladami Pawła, gorliwego apostoła, który czuł się „zdobyty przez miłość Chrystusa”, ks. Alberione proponuje, abyśmy trwali w zdrowym niepokoju i czujności, które sprawiają, że nieustannie uważnie odpowiadamy na nasze powołanie. Służy temu jasno sformułowany cel życia: «Pobożne Towarzystwo Świętego Pawła będzie często rozważało: „Ad quid venisti?”... Ewangelia jest rzeczą Bożą: w istocie odpowiada wszystkim umysłom, jest zdolna zaspokoić wszystkie pytania, [odpowiadając] ludziom wszechczasów» (AD 197).

Życie

Polegamy na mocy Pana, który czyni nas ważnymi na rozwój otrzymanego powołania i na różne wymagania, które się z nim wiążą. Udziela jej, gdy spotykamy się z Nim na modlitwie, w jej poczwórnym wymiarze: uwielbienie, dziękczynienie, przebłaganie, prośba, i obejmując nią całą otaczającą nas rzeczywistość, a zwłaszcza środki wykorzystywane w naszym specyficznym apostołacie.